

Cent anys de diversió

Text > **ORIOL PONSATÍ-MURLÀ**, professor lector del Departament de Filosofia de la Universitat de Girona

Els humans devem ser els únics animals que, pròpiament, ens divertim, perquè també som els únics que, pròpiament, treballem. Ja fa més de cent anys que Eugeni d'Ors, quan intentava esbossar d'una manera alhora esquemàtica i atractiva els rudiments de la seva filosofia, va encunyar aquella

cèlebre i feliç expressió: «Filosofia de l'home que treballa i juga». Precisament perquè treballem, perquè ens passem una quantitat enorme del temps treballant, necessitem, de tant en tant, interrompre la inèrcia de la laboriositat, irrompre en el que, a diferència del treball, no és previsible; desafiar encara que només sigui

>> Ball de festa major a Palol de Revardit, el setembre de 1993. Foto: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. FONS EL PUNT. (LUÍS ROMERO).

momentàniament les normes que ens constrenyen. Per això qualsevol manifestació de diversió és, alhora, una manifestació de llibertat.

Els gironins no ens divertim ni més ni menys, ni tan sols de manera gaire diferent que la resta de catalans; ni els catalans que la majoria d'uropeus. Cada festa major, és clar, cada tradició local presenta els seus propis trets i particularitats que la fan única i, d'aquesta manera, les singularitats de cada lloc contribueixen a dur a terme una de les principals funcions de qualsevol esdeveniment festiu: fer comunitat.

En aquest dossier hem volgut analitzar com han evolucionat algunes de les principals formes de diversió a les comarques gironines al llarg dels darrers cent anys, seguint un fil que comença als casinos dels anys vint i trenta, continua a ritme de sardana i txa-txa-txa

durant els primers anys del franquisme i troba el seu auge, d'una banda, a les discoteques i pubs a partir dels anys seixanta i, de l'altra, en les experiències psicodèliques i contraculturals del tardofranquisme. Com que la participació de la dona en cadascuna d'aquestes manifestacions festives no és un factor que sempre puguem donar per fet, hem volgut dedicar un article específic al despertar de l'oci femení en el primer terç del segle xx.

Més enllà d'aquest repàs cronològic, no hem volgut deixar de banda algunes de les formes de diversió més arrelades arreu de les nostres comarques, i ens hem interessat per saber com estan, de salut, les festes majors i els carnestoltes gironins. Igualment, hem anat a parlar tant amb gent gran com amb gent jove per saber com ha canviat, especialment de la pandèmia ençà, la manera que uns i altres tenen de passar-s'ho bé.